

Arrest

nr. 239 703 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminalaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 januari 2020 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij op 13 februari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN DER MAELEN, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2012 dient verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juni 2012 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Bij arrest met nummer 92 345 van 28 november 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 25 november 2013 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 december 2013 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest met nummer 153 314 van 25 september 2015 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 7 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Bij arrest met nummer 153 314 van 25 september 2015 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

Op 28 augustus 2014 dient R.M. een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 januari 2015 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot erkenning van de vluchtelingenstatus ten aanzien van R.M.

Op 14 november 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 december 2016 huwt verzoeker met R.M. te Geraardsbergen.

Op 25 april 2017 wordt A.A., kind van verzoeker en R.M. geboren te Geraardsbergen.

Op 20 december 2017 wordt een verzoek om internationale bescherming voor het kind A.A. ingediend.

Op 29 augustus 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 17 januari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel (bijlage 14).

Op 21 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voor het kind A.A.

Op 8 juli 2018 wordt A.Y., kind van verzoeker en R.M. geboren te Geraardsbergen.

Op 31 augustus 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Op 18 september 2018 wordt een verzoek tot internationale bescherming voor het kind A.Y. ingediend.

Op 17 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voor het kind A.Y.

Op 29 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 29.08.2018,² in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): N. (...) Nationaliteit: Turkije Geboortedatum: (...).1982 Geboorteplaats: N. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister³: xxx Verblijvende te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij op 09.12.2016 gehuwd is met R. M. (...) (xxx)) en een gezin vormen in België. Op 15.02.2017 werd te Brussel hun eerste kindje geboren.

Het feit dat betrokkene ondertussen gehuwd is en een kind heeft, weerhoudt hem er niet van alsnog terug te keren naar het land van herkomst om zich in orde te stellen met de vereiste documenten.

Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote en samen kinderen hebben wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene kwam op 05.01.2012 naar België als asielzoeker. Na meerdere weigeringen als asielzoeker deed betrokkene op 04.09.2017 een aanvraag 10-12bis die aan de hand van een bijlage 14 op 17.01.2018 geweigerd werd ivm de bestaansmiddelen. Op 29.08.2018 deed betrokkene opnieuw een aanvraag 10-12bis, huidige aanvraag.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbestuurs in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende : "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: " De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduoid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het RHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim/België §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in zijn geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Er wordt ook aangehaald dat zijn echtgenote, gezien ze erkend vluchteling is, niet met hem kan meereizen als gezin om de machtiging in het land van herkomst te gaan halen. Er wordt echter alleen aan betrokkene gevraagd om de wetgeving te volgen en met een D-visum terug naar België te komen. Mevrouw kan beter in België voor de inkomsten en de kinderen zorgen.

Betrokkene haalt tevens aan dat hij in het land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen. Hij zou er geen enkele verblijfplaats of familie meer hebben. Nochtans is uit zijn verhoor als asielzoeker gebleken dat hij zelf verklaard heeft nog zes broers en zussen in Turkije te hebben. Hij zou dus perfect bij één van hen terecht moeten kunnen.

Wat het financiële aspect betreft, haalt betrokkene zelf aan dat een kosteloze repatriëring in België voorzien is via het I.O.M. Dat deze kosten eerst moeten terugbetaald worden bij terugkeer naar België is nogal logisch.

Dat het te lang zou duren om in het land van herkomst een D-visum aan te vragen vormt geen uitzonderlijke omstandigheid om de aanvraag vanuit België te doen. Ook andere onderdanen van Turkije worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de gewijzigde procedure te volgen.

De aanwezigheid van zijn echtgenote en kinderen op het Belgische grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de wetgeving. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Via de moderne communicatiemiddelen kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin.

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook art. 74/13 in rekening gebracht. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen. Wat betreft het belang van de kinderen en de partner van betrokkene werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene het vereiste visum D bekomen heeft. Intussentijd moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven.

(...)"

Op 3 februari 2020 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

De heer die verklaard te heten

Naam: A. (...) Voornaam: N. (...) Geboortedatum: (...).1982

geboorteplaats: N. (...), nationaliteit: Turkije in voorkomend geval,

ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; niet in het bezit van het vereiste visum.

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook art. 74/13 in rekening gebracht. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen. Wat betreft het belang van de kinderen en de partner van betrokkene werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene het vereiste visum D bekomen heeft. Intussentijd moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven.(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit informatie uit het wachtregister blijkt dat verzoeker op 7 april 2020 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 6 oktober 2020. Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de grondslag hiervan is, een vestigingsaanvraag van verzoeker op grond van gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, A.Y. Huidige betwisting gaat over de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet dat gezinshereniging betreft tussen niet-EU-echtgenoten daar waar blijkt dat verzoekers echtgenote ondertussen de Belgische nationaliteit verworven heeft. Verzoeker heeft immers ondertussen een vestigingsaanvraag ingediend met een Belgisch minderjarig kind, waarbij de Raad aanneemt dat aan de grondslag van deze Belgische nationaliteit, de Belgische nationaliteit van verzoekers echtgenote ligt.

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, stelt de advocaat van verzoeker ter terechtzitting dat de procedure inzake deze nieuwe aanvraag nog niet afgerond is. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij, bij een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, niet anders kan dan vaststellen dat de situatie intussen is gewijzigd en verzoeker nu het familielid is van een Belg en niet van een derdelander.

Er worden geen elementen aangevoerd die zouden wijzen op een belang in hoofde van verzoeker.

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede bestreden beslissing:

3.1. Verzoeker voert volgend middel aan tegen de tweede bestreden beslissing:

"2.B. MET BETREKKING TOT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN/OF HET INREISVERBOD

Schending van fundamentele rechten en vrijheden zoals daar zijn artikel 3 (wanneer men door beslissing tot verwijdering zou worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in het land van herkomst) en artikel 8 EVRM

2.B.1. Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht naar Turkije terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij aldaar met zekerheid zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Terwijl artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt.

Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting

Turkse troepen vielen op 9 oktober 2019 het noorden van Syrië binnen. Ze voerden er strijd met Syrisch-Koerdische rebellen die volgens Turkije banden hebben met de Koerdische organisatie PKK in Turkije.

Amnesty International klaagt aan dat kritiek op dat militaire offensief niet wordt geduld door de Turkse overheid. "Terwijl de tanks over de Syrische grens reden, lanceerde de Turkse overheid een onverbidelijke campagne in eigen land tegen afwijkende stemmen in de pers, op sociale media en op straat. Discussies over bepaalde onderwerpen, zoals de rechten van Koerden, zijn nu nog moeilijker geworden", zegt Marie Struthers, directeur van Amnesty International Europe, in een persbericht.

Uitspraken over de militaire inval worden scherp in de gaten gehouden. "Honderden mensen die een afwijkende mening geuit hebben over de militaire operatie werden al opgepakt en worden nu vervolgd onder antiterreurwetgeving", aldus Amnesty International.

Het nog aan de gang zijnde militaire offensief gaat gepaard met een repressiegolf in Turkije die het gemunt heeft op iedereen die afwijkt van het overheidsdiscours.

Journalisten, gebruikers van sociale media en demonstranten worden beschuldigd van "terrorisme" en onderworpen aan strafrechtelijk onderzoek, arbitraire detentie en reisverboden. Als ze veroordeeld worden, riskeren ze lange gevangenisstraffen (zie rapport in bijlage)

Aangezien verzoekende partij enorm gekant is tegen deze invallen en zich hier meermaals openlijk mee inliet zal hij bij een terugkeer – onafgezien van het gevaar dat in zijn land van herkomst nog steeds bestaat – onmiskenbaar een probleem hebben met de overheid / het gerecht

Verzoekende partij riskeert te worden blootgesteld aan onmenselijke behandelingen.

(...)

2.B.3 Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Turkije terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met

Zijn echtgenote R. M. (...)

Zijn zoon A. A. (...)

En tweede zoon A. Y. (...)

De echtgenote van verzoekende partij is op heden opnieuw zwanger en verwacht een derde zoon.

Allen bezitten een definitief verblijf in België met uitzondering van verzoekende partij.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting: Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een gezin vormt met Mevrouw R. M. (...) een erkende Syrische vluchteling met definitief legaal verblijf in België. Zeer recent deed Mevrouw R. (...) een aanvraag tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit.

Op 09.12.2016 treden ze in het huwelijk voor de gemeentelijke diensten van Geraardsbergen.

Ondertussen zijn ze trotse ouders geworden van 2 kinderen. Hun gezin zal spoedig uitbreiden met de komst van een derde kind daar mevrouw R. (...) 5 maanden zwanger is.

Mevrouw R. (...) werkte eerst geruime tijd in loondienst doch sinds begin 2019 bezit ze een eigen kapperszaak die floreert.

Er is dus sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Hierbij dient ook te worden vermeld dat de kinderen gaan naar school en het risico lopen een schooljaar te verliezen indien het gezin voor de aanvraag zou moeten terugkeren.

Verzoekende partij verwijst hierbij naar de rechtspraak van de Raad van State waarin deze stelt dat de tijdelijke inbreuk op het gezinsleven door iemand te dwingen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen, op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, doch dat is wél het geval wanneer die tijdelijke verwijdering blijvende gevolgen heeft, bijvoorbeeld omdat een tijdelijke verwijdering aan het kind van betrokkene een schooljaar zou kosten. (Cfr. RvSt., nr. 73.025 dd. 9 april 1998 en nr.73.041 dd. 10 april 1998)

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de betreffende verblijfsaanvraag met meerdere stukken zijn situatie aantoonde, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag in het land van origine te formuleren.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan.

Het middel is gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

3. BESLUIT

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot overduidelijk ten onrechte tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de kwestieuze beslissing werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van diezelfde beslissing."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"2.2.5. Betreffende het vijfde middel – met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

In een vijfde middel beroept de verzoekende partij zich voor wat betreft het betekende bevel om het grondgebied te verlaten op een schending van:

- artikel 3 EVRM

- het redelijkheidsbeginsel

- artikel 8 EVRM

Uit nazicht van de door de verzoekende partij ontwikkelde kritiek, blijkt dat zij zich in essentie beperkt tot een herneming van de argumenten, zoals deze reeds werden ontwikkeld in haar eerste vier middelen tot nietigverklaring.

Verweerder kan zich aldus in essentie ook beperken tot een verwijzing naar de repliek op de eerdere middelen tot nietigverklaring, dewelke alhier als integraal hernomen kan worden beschouwd.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder nog dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij zich in het Rijk bevindt zonder in het bezit te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd derhalve allerm minst kennelijk onredelijk besloten dat in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij concreet risico loopt te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 EVRM.

De loutere verwijzing naar "een repressiegolf" ten aanzien van journalisten, gebruikers van sociale media en "iedereen die afwijkt van het overheidsdiscours" volstaat allerminst om aannemelijk te maken dat zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een visumaanvraag in te dienen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Voor het overige verwijst de verzoekende partij naar haar repliek op de eerdere middelen van de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.1. Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van

13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker voert aan dat de tweede bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt omdat hij wordt verplicht om naar Turkije terug te keren waar hij met zekerheid zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker licht toe dat Turkse troepen op 9 oktober 2019 Syrië binnenvielen en er strijden met de Syrisch-Koerdische rebellen die volgens Turkije banden hebben met de Koerdische organisatie PKK in Turkije. Verzoeker werpt op dat volgens Amnesty International kritiek op het militaire offensief niet wordt geduld door de Turkse overheid. Verzoeker voert aan dat hij enorm gekant is tegen deze Turkse invallen en hij er zich meermaals openlijk mee inliet zodat hij bij een terugkeer naar Turkije onmiskenbaar een probleem zal hebben met de overheid en het gerecht.

Waar verzoeker opwerpt dat hij al meermaals openlijk kritiek uitte op de Turkse invallen beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Het stond verzoeker overigens steeds vrij om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen gelet op deze gegevens, wat hij evenwel heeft nagelaten.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat verzoeker op 5 januari 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende, de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens op 20 juni 2012 besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de Raad bij arrest met nummer 92 345 van 28 november 2012 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde.

Op 25 november 2013 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 17 december 2013 besliste de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest met nummer 153 314 van 25 september 2015 stelde de Raad de afstand van het geding vast.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker werpt op dat hij dient terug te keren naar Turkije om van daaruit een nieuwe aanvraag in te dienen. In dit verband voert verzoeker aan dat de verwerende partij maar al te goed weet dat het op heden geen sinecure is om als Koerd, die al jaren in het buitenland verblijft op een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken. Daarnaast voert verzoeker ook aan dat indien hij al aan de nodige documenten zou geraken, hij “*de wachttijd en aanvraag*” moet doorlopen en dit onredelijk is nu hij bij huidige aanvraag al meer dan 18 maanden diende te wachten op een beslissing over de ontvankelijkheid. Verzoeker meent dat het uiterst onredelijk is om nu van hem te eisen dat hij zijn aanvraag in het buitenland indient, terwijl hij in tussentijd onmogelijk naar België zou kunnen terugkeren “*om hier de procedure verder te zetten*”.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker in zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 31 augustus 2018 geen gewag heeft gemaakt van moeilijkheden die Koerden zouden ondervinden in Turkije bij het vergaren van documenten. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht. Daarnaast preciseert verzoeker ook niet welke documenten hij in Turkije dient te vergaren. Tevens kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1. werd uiteengezet. Op 7 april 2020 werd verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 6 oktober 2020 en dit in het kader van een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn minderjarig kind A.Y., die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven. Verzoeker diende inmiddels een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn gezin in, waarbij deze aanvraag ten gronde zal worden onderzocht en hij gedurende de duur van dit onderzoek in België kan verblijven.

Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat hij op 9 december 2016 te Geraardsbergen huwde met mevrouw M.R. en zij inmiddels ook al twee kinderen hebben. Daarnaast voert verzoeker aan dat mevrouw M.R. zwanger is van hun derde kind. Verzoeker geeft mee dat zijn echtgenote en twee kinderen *“een definitief verblijf in België”* bezitten, in tegenstelling tot hemzelf.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat hij de zwangerschap van mevrouw M.R. in het kader van zijn aanvraag gezinsherenging aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht.

Hoe dan ook blijkt uit de tweede bestreden beslissing dat het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en hun twee kinderen niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsherenging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk

wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de tweede bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoeker met zijn kinderen en echtgenote R.M. als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft het belang van de kinderen en de partner van betrokkene werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene het vereiste visum D bekomen heeft. Intussentijd moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven.”

Verzoeker voert aan dat de kinderen in België naar school gaan en zij het risico lopen om een schooljaar te verliezen indien het gezin voor de aanvraag zou moeten terugkeren.

Gelet op wat hoger onder punt 2 werd uiteengezet blijkt dat verzoeker op 7 april 2020 in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging als ouder van een Belgisch minderjarig kind in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Verzoeker kan dan ook gedurende de behandelingsduur van deze aanvraag gezinshereniging in België verblijven. Verder gaat de tweede bestreden beslissing niet uit van de hypothese waarbij het ganse gezin zich naar Turkije zou begeven, maar wel van de hypothese waarbij verzoeker zich alleen naar Turkije zou begeven en hij tijdelijk gescheiden zou zijn van zijn gezin. Verzoeker formuleert geen kritiek in dit verband. Verzoeker gaat ook niet in op de overweging in de tweede bestreden beslissing dat *“het perfect mogelijk (moet) zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven.”*

Waar verzoeker nog verwijst naar een vonnis van de rechtbank van Brussel zetelend in kortgeding van 12 februari 2007 toont hij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde vonnis kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET